

- Δόσια, πῶς σοῦ ἴφάνηκε ὁ φίλος μου ;
 Ἡ Δόσια ἰκοκκίνησε.
 — Δὲν ἀπαντᾷς ;
 Ἡ Δόσια ἐδάκρυσε.
 — Ἐκεῖνος σ' εὐρίσκει πλάσμα τέλειο καὶ εὐχεται νὰ εὐρῆ
 τέτοιο σύντροφο γιὰ τὴ ζωὴ του.
 — Ἀλήθεια, τὸ εἶπε ;
 — Ναί.
 — Σὲ μοιάζει· ἔχει τὰ κινήματά σου, τὸ γέλοιο σου. Ὅταν
 τὸν βλέπω ξεχνῶ πῶς εἶνε ξένος· μοῦ φαίνεται δικός μας.
 — Θέλεις νὰ γείνη δικός μας ;
 Ἡ Δόσια ἔκρυψε τὸ προσωπάκι της ἴστην ἀγκαλιὰ τοῦ ἀδελ-
 φοῦ της.

* *

Τὸ μνημεῖον μαρμαρόκτιστο, στολίζει τὸ νεκροταφεῖο τῆς Ζωο-
 δόχου Πηγῆς.

«Εἰς τοὺς ἀναπαυθέντας γονεῖς του.
 ὁ εὐσεβὴς υἱός.»

Ὅποιος τὸ ἰδῆ σταματᾷ καὶ ἀναγνωρίζει τὸ γλύπτη τὸν φη-
 μιζμένο, ποῦ θυμίζει χρόνια ἑλληνικά, τῆς τέχνης τῆς ἀθάνατης.

Τὸ σπῆτι ἔγινε ἀγνώριστο.

Ἡ Δόσια ἔγινε κυρία Τριακταφύλλου καὶ ὁ Δόσιος τὰ καμα-
 ρώνει ὅλα, μὲ τὴ γλυφίδα ἴστο χέρι καὶ ξεύρετε τί συλλογίζεται ;
 « Ἡ γιὰ γιὰ, ἡ εὐτυχισμένη γιὰ γιὰ, σημερινὴ εἶνε κι' αὐριανὴ
 δὲν εἶνε. Ὅσο ἔζησε δὲν θὰ ζήσει. Ἀχ πόσα χρόνια ἴπερασε βα-
 σανισμένα !! Αὐτὰ τὰ λίγα χρόνια τῆς εὐτυχίας, θὰ τὴν κάμουν
 ἄραγε νὰ ξεχάσῃ τὰ βάσανά της ; »

Ἐν Κων/ πόλει, Ἰούνιος 1895.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

Εὐκολώτερον νὰ γίνης καλὸς δι' ὅλον τὸν κόσμον, παρὰ δι' ἓνα.

* *

Καθίστανται ἄξιοι τῆς δυστυχίας των ὅσοι δὲν ἐπωρελοῦνται αὐτῆς.